

Semblança biogràfica

No estic gens segur que aquest escrit hagués estat possible o, almenys, que hagués inclòs la munió de dades que conté si a Anna Godayol i a Josep Casals, de la Biblioteca de Catalunya, no els caracteritzés una gran amabilitat i una professionalitat molt eficient. Els n'he de donar les gràcies.—O. C.

Els primers anys

Leandre Cervera diu: «Jo sóc fill de la vila de Gràcia. Entenguem-nos, vaig néixer a Gràcia quan Gràcia tenia alcalde propi, regidors propis i municipals propis. Gràcia aleshores estava orgullosa d'ocupar el segon lloc de la llista de les viles importants de la península Ibèrica. La primera era Madrid —per això l'anomenaven la Villa y Corte—, després venia Gràcia amb la jeia vilatana, cofoia de viure desconnectada de Barcelona en tots els ordres...»

Efectivament: Leandre Cervera va néixer el 13 d'agost de 1891, i no fou fins l'abril del 1897 que una reial ordre va establir l'agregació a Barcelona dels pobles de Sant Andreu, Sant Martí, Sants i Gràcia (Horta no fou agregat fins al 1903, i Sarrià fins, al 1921).

La família de Leandre Cervera era originària del País Valencià —de la comarca dels Serrans—, de les viles d'Alpont i de Xelva, on l'àvia era la tia Menescala i l'avi, entès en les malalties del bestiar, era el ferrer del poble. El pare —Simeó— ingressà voluntàriament al cos de cavalleria de l'exèrcit i acabà passant —en el curs de la Tercera Guerra Carlina— a les tropes del pretendent carlí. Després de l'aventura militar, cursà una ràpida carrera de veterinari a Madrid i acabà exercint la professió a Gràcia; era el senyor Simón, el veterinari imprescindible. Casat amb Magdalena Astor, tingueren dos fills, Leandre, el científic, i Ernest —cinc anys més jove—, que fou un mestre de música molt remarcable.

Els estudis

Féu les primeres lletres i el batxillerat sense moure's del barri, i el 1908 inicià els estudis de medicina, amb aquell curs —*curso de ampliación*— del qual ningú no sap el perquè del nom. Un cop a la facultat del carrer de Casanova —Leandre Cervera en diu «la casa nova amb estris vells»— el panorama era clarament de vergonya: de tots els catedràtics, l'únic que Leandre Cervera salva és el professor Miquel Arcàngel Fargas i Roca, «la figura excepcional que irradiava respecte i admiració», «l'únic que treballava amb seriositat i esperit científic». La resta eren «el més absurd verbalisme».

Fins que, un dia, Ramon Turró anuncià un curs de bacteriologia al laboratori del parc; Leandre Cervera i algun altre company s'hi van inscriure «fretuosos de respirar un xic de ciència i de venjar-nos de les hores de reclusió mefítica a què l'obligatòria assistència a les aules de la facultat ens tenia condemnats».

Aquest curs de Turró fou per al jove Cervera la descoberta d'un món que a partir d'aleshores seria el seu i del qual ja no es mouria. De tal manera s'identificà amb aquell medi que, l'any 1914, abans d'haver acabat la llicenciatura de medicina, publicà a *Treballs de la Societat de Biologia* un estudi sobre la «Dissociació aurículo-ventricular pel iodur potàssic».

També sense haver acabat la carrera de medicina, «per donar satisfacció al pare» —segons diu ell— es matriculà com a alumne lliure a l'Escuela Especial de Veterinaria de Saragossa i, l'any 1911, ja tenia el títol de veterinari.

A la Facultat de Medicina, ja en els primers cursos —el 1910— començà a treballar d'assistent al Departament de Fisiologia, al costat de Jesús Maria Bellido. I, «des d'aquell moment» —deia Cervera, molts anys després, en un article que titulà «Enyorança del doctor Bellido»— «la meva relació amb ell no s'interrompé fins que els atzars adversos de la vida se l'endugueren». L'any 1914 acabà la carrera.

L'any 1912 havia entrat a treballar a la Casa Provincial de Caritat en qualitat de *practicante meritorio de medicina*, ascendí a *practicante supernumerario* (amb un sou de vint pessetes mensuals) i, finalment, quan just acabava la carrera de medicina, l'elevaren a *practicante numerario*.

Ja metge

És clar, però, que el lloc de treball de Leandre Cervera no era la Casa de Caritat: era el Laboratori Municipal de Barcelona, al costat de Turró, i era la càtedra de Fisiologia, al costat de Bellido i d'August Pi i Sunyer, que, de retorn de Sevilla, s'havia fet càrrec de suplir Coll i Pujol, ja en una penosa decrepitud.

L'any 1968, en una sessió d'homenatge a Cervera que la Societat de Biologia va retre a la seva memòria, l'endocrinòleg Miquel Taverna i Torm es referia al «mestratge de la figura egrègia de Pi i Sunyer i la *paternalitat* del professor Bellido» en l'aprenentatge que Leandre Cervera féu de «les beceroles científiques».

Just acabada la carrera, el 28 de desembre de 1914, fou nomenat ajudant honorari del laboratori de la càtedra de Fisiologia, quan encara n'era titular Ramon Coll i Pujol; però, només al cap d'uns mesos —l'octubre del 1915—, rebia el mateix nomenament honorari del nou titular, August Pi i Sunyer. L'honor d'aquests càrrecs i els ensenyaments que en derivaven eren l'única preuada compensació, ja que en una universitat de pressupostos miseriosos els càrrecs d'ajudant o d'assistent eren de caràcter gratuït.

En aquest medi, Leandre Cervera conegué altres joves amb inquietuds amb els quals establí una amistat permanent: Pere Domingo, Rossend Carrasco i Formiguera, Duran i Reynals o Manuel Dalmau, per exemple. Cursà les assignatures de doctorat i, el 15 de març de 1918, presentà —a Madrid, és clar— la tesi; el treball tractava de la secreció interna del pàncrees i el seu excitant humoral.

«Gràcies a la força animadora de Bellido» —diu Leandre Cervera— molt aviat anà rebent mostres de confiança dels mestres. Per exemple la de l'any 1919: la Junta para la Ampliación de Estudios —fundada el 1907 i presidida per Ramón y Cajal— i la Institución Cultural Española de Buenos Aires invitaren August Pi

i Sunyer a donar divuit lliçons sobre mecanismes de correlació fisiològica a la universitat de la capital argentina. Aquest contracte era acompanyat d'un altre —de les mateixes institucions— per a Leandre Cervera, que s'hauria d'ocupar de les pràctiques complementàries a les lliçons de Pi i Sunyer.

Durant aquesta estada a Argentina —i també a Uruguai— Cervera col·laborà i establí bona amistat amb Bernardo Houssay —que l'any 1947 rebria el Premi Nobel de Medicina i Fisiologia—, amb el qual arribarien a publicar —l'any 1920— treballs conjunts als *Comptes Rendus* de la Société de Biologie de Paris.

Un altre dels resultats d'aquest viatge és el matrimoni, el 24 de maig de l'any 1920, de Leandre Cervera amb la senyoreta Rosario Pino Ortega.

L'any 1921, Cervera rebé l'ofrena oficial argentina del càrrec de professor de fisiologia a la Facultat de Ciències Mèdiques de Córdoba. Leandre Cervera, però, s'havia identificat massa amb Pi i Sunyer, amb Bellido i amb la contribució a una obra que començava a dignificar les ciències biològiques del país, motiu pel qual no podia absentar-se'n i, és clar, no acceptà l'ofrena.

Les múltiples ocupacions

Cervera no havia oblidat que, a més de metge, era veterinari. Els anys 1915 i 1916 publicà diversos treballs a la *Revista Veterinaria de Espanya*, a la *Revista de Higiene y Sanidad Pecuarias* i a la revista *Agricultura*, de l'enginyer de la Mancomunitat de Catalunya August Matons; els temes que Cervera hi tractava eren molt diversos: la febre tifoide en el camp, les ferides entre els pagesos, la manera de conèixer la ràbia, l'electrocardiografia en els animals, els efectes anabòlics i catabòlics de certes substàncies sobre el cor, anticossos, immunitat, etc. L'any 1923 publicà una monografia titulada *Fisiologia dels animals domèstics*. I l'any 1928 col·laborà en la redacció del *Diccionario de agricultura, zootecnia y veterinaria*, que també dirigia l'enginyer Matons.

Però, en aquest camp, és destacable sobretot la presentació que féu de la ponència «Organització dels estudis de veterinària a Catalunya» en el Segon Congrés Universitari Català, l'any 1918; les barreres que el país contínuament ha hagut i continua havent de vèncer són la causa que aquests estudis, amb caràcter universitari, no fossin realitat fins al 1982, seixanta-quatre anys després de la proposta de Leandre Cervera..

També l'any 1918, durant la guerra europea, Leandre Cervera fou pensionat per la Mancomunitat de Catalunya per a estudiar *in situ* l'epidemiologia i la profilaxi de la grip en el front aliat.

I és que Leandre Cervera era a tot arreu. A iniciativa de la Secció de Ciències de l'Institut d'Estudis Catalans i amb la intenció d'enfortir les relacions amb els científics europeus, l'IEC i el Consell de Pedagogia havien organitzat uns Cursos monogràfics d'alts estudis i d'intercanvi, als quals participaren científics de París, Roma, Zuric, Munic i Grenoble. (Albert BALCELLS i Enric PUJOL, *Història de l'Institut d'Estudis Catalans*, Vol. I, p. 154). Dels científics de 'la casa' hi fou invitat, entre altres, Leandre Cervera, que, l'any 1915, arribà a dictar-hi deu lliçons sobre la tècnica de la vivisecció; Cervera només feia un any que havia acabat la carrera i era un dels integrants del primer equip de professors d'aquests cursos d'alts estudis. I també era a l'Escola d'Estiu que organitzava el Consell de

Pedagogia de la Mancomunitat; a l'Escola Superior d'Agricultura; al Curs d'humanitats i cultura general per a obrers, depenent de l'Escola del Treball; a un curs d'educació sexual a l'Ateneu Enciclopèdic Popular del carrer del Carme; als Estudis Universitaris per a Obrers; a l'Escola Oficial d'Infermeres de la Generalitat, i, segurament, a altres bandes.

En aquestes activitats i com a exemple del gran respecte que aquells anys es tenia per la cultura, al costat de Leandre Cervera participaven els mestres més competents de cada matèria, conscients que portar la cultura a totes les capes de la societat era el bon camí. Així, i com a exemple, als cursos de l'Ateneu Enciclopèdic Popular hi havia August Pi i Sunyer, el canonge Carles Cardó, Emili Mira, Eduard Toda, Pere Bosch i Gimpera, Frederic Duran i Jordà i Jeroni de Moragas; i als Estudis Universitaris per a Obrers, Serra i Hünter, Joaquim Xirau, Jaume Vicens Vives, Ambrosi Carrión i Rafael Campalans.

Però els llocs on trobem Leandre Cervera permanentment i preferentment són la Facultat de Medicina, el Laboratori Municipal de Barcelona i la Societat de Biologia de Barcelona.

La Facultat de Medicina

Ja hem esmentat la tutela que Bellido exercí sobre Cervera i la confiança que li tenia, una confiança que compartia Pi i Sunyer, fins a l'extrem que quan anava a Madrid per obligacions del càrrec de diputat a les Corts —ho fou del 1916 al 1923, per Figueres— Leandre Cervera, més d'una vegada, fou encarregat de suplir-lo. I quan Bellido ocupà la càtedra de Terapèutica (això ja era l'any 1930) i s'esforçà per a donar expansió clínica a l'assignatura i obtingué —amb aquesta finalitat— un departament a l'hospital, Carrasco i Formiguera fou l'encarregat de la secció de diabetologia i nutrició i Leandre Cervera de la d'endocrinologia, a més de tenir també a càrrec seu l'ajudantia de classes pràctiques. Aquesta organització es mantingué durant setze anys.

La càtedra de Fisiologia d'August Pi i Sunyer —sempre amb la col·laboració de Bellido— és un dels exemples més brillants d'escola universitària de tots els temps, sobretot quan a partir del 1920 la Mancomunitat contribuí a mantenir-la i es convertí en Institut de Fisiologia. La presència i la nombrosa participació activa de la càtedra en tots els congressos internacionals de l'especialitat n'és una clara demostració. És clar, Leandre Cervera fou sempre un dels integrants d'aquesta representació; encoratjat per Jesús Maria Bellido, assistí als congressos internacionals de fisiologia de París (1920), d'Edimburg (1923), d'Estocolm (1926), de Boston (1929) i de Zuric (1938), i va presentar treballs als d'Estocolm i Boston.

El 1932 el Congrés Internacional de Fisiologia tingué lloc a Roma, i Leandre Cervera no hi assistí «com un vot a favor de la llibertat imperiosament cohibida a Itàlia», explica Alsina i Bofill.

Si diem que el Laboratori de Fisiologia de la Facultat de Medicina —després Institut de Fisiologia— era un escola exemplar, és perquè els mestres —Pi i Sunyer i Bellido— eren un estímul constant. Pel que fa a la inquietud i l'esperit de treball, predicaven amb l'exemple, i els col·laboradors, per tant, mai no estaven inactius.

Només cal mirar l'índex d'autors dels primers volums de *Treballs de la Societat de Biologia*, que en aquells anys era la publicació que recollia majoritàriament els fruits de la incessant recerca; al costat de Pi i Sunyer i de Bellido, hi ha els professors Jaume Peyrí, Pere Nubiola, Antoni Trias, Gustavo Pittaluga, el pare Jaume Pujiula i Pedro Ramón y Cajal, però també hi ha —i molt sovint— Manuel Dalmau, Rossend Carrasco i Leandre Cervera.

Cervera, clarament orientat cap a l'estudi de les glàndules de secreció interna —una especialitat que just estava sortint de les beceroles— treballà sobre la malaltia de Simmonds, l'hipertiroïdisme, les hipofisopaties, la diabetis, la lipodistròfia, la criptorquídia, etc., i sobre qüestions de veterinària, com ara l'hemoglobinúria bovina, la curarització, els ferments proteolítics, etc.

De les publicacions de Cervera sobresurten les col·laboracions a les «Monografies Mèdiques», que dirigí Jaume Aiguader. Justament fou ell qui, l'any 1926, encapçalà la col·lecció: el número 1 de «Monografies Mèdiques» és *Fisiologia, fisiopatologia i clínica de les glàndules de secreció interna*, que, en aquell temps, era decididament un text bàsic. Després, dels anys 1932 i 1933, també pertanyen a Leandre Cervera els números 57, *Terapèutica general de les malalties endocrines*, 73, *La pubertat normal*, i 76, *La pubertat patològica*.

L'evident autoritat científica de Cervera fou reconeguda per la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona, que, el 9 de juliol de 1933, el rebé com a membre numerari; el discurs d'ingrés duia per títol «De l'Opoteràpia a l'Hormonoteràpia, 1917-1933».

Fou contestat —no podia ser altrament— per Jesús Maria Bellido, el seu valedor. L'endocrinòleg Miquel Taverna, que considera Cervera com un dels pioners de l'endocrinologia a Catalunya, diu que «a la llum dels seus treballs, crec que l'endocrinologia fou la més gran de les seves inquietuds, de les seves activitats i dels seus amors».

Aquestes activitats de Leandre Cervera motivaven molt sovint contactes internacionals, amb biòlegs de la Société de Biologie de Paris i, especialment, amb col·legues occitans —principalment Ismael Girard i Camil Soula, tots dos de Tolosa de Llenguadoc—; el 1920, aquestes col·laboracions —i potser l'estada de Cervera, l'any 1918, al front de guerra aliat— feren decidir el Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts francès a nomenar-lo *officier d'académie*.

La Societat de Biologia de Barcelona

La Societat de Biologia de Barcelona, creada el 1912, així que inicià la publicació de *Treballs de la Societat de Biologia* —l'any 1913— hi inserí la curta llista dels membres: Leandre Cervera —que encara no era metge, però sí veterinari— hi figura, al costat dels mestres. Ell mateix se n'estranya; diu: «Gràcies a la força animadora de Bellido, vaig veure'm inscrit en la primera llista de membres de la Societat de Biologia.»

El primer president de la societat, August Pi i Sunyer, encara ocupava el càrrec —l'any 1915— quan Leandre Cervera fou elegit secretari general; ho fou fins al 1919. L'any 1935 fou elegit president i ho fou durant més de vint-i-cinc anys; però aquesta és tota una altra història, una història que ja considerarem més endavant.

Durant la presidència de Cervera, la Societat de Biologia inaugurarà nous locals. Havia viscut, des que es va crear, encongada com tot l'IEC en el Palau de la Generalitat, i ara havia de celebrar les sessions al laboratori del parc, ara a la Facultat de Medicina. Des del 1931, quan l'Ajuntament de Barcelona havia fet cessió de la Casa de Convalescència a l'IEC, la circumstància havia canviat, però havia calgut restaurar severament l'edifici i adaptar-lo a la nova destinació. No fou fins al 15 de maig de 1935 que s'inaugurà; Leandre Cervera havia encarregat la primera conferència dels nous locals al biòleg Charles Achard (1860-1941), el president de la Société de Biologie de Paris, i aprofità unes paraules introductòries per a recordar els orígens de les relacions amb els biòlegs parisencs. Digué: «Però la Societat de Biologia no podia pas circumscriure la seva difusió cultural als límits estrictes del nostre idioma i és per això que cercà de bell començament una expansió més ampla. Ara, justament fa una vintena d'anys que, moguts per aquest propòsit foren iniciades i perfectament reeixides unes relacions amb la Société de Biologie de Paris per tal d'aprofitar els avantatges que podia oferir-nos l'enorme expandiment dels seus *Comptes Rendus*.» (*La Medicina Catalana*, núm. 21, p. 712).

L'Escola d'Agricultura

La doble especialitat de Leandre Cervera —mèdica i veterinària— féu que les seves ocupacions també es desenvolupessin en aquests dos camps. Per una banda, la Mancomunitat li confià la direcció del laboratori de bacteriologia dels Serveis Tècnics d'Agricultura, en la branca de ramaderia, càrrec del qual fou destituït per la dictadura.

Pel que fa a la docència, fou professor de fisiologia a l'Escola d'Agricultura de la Mancomunitat. El 12 d'abril de l'any 1924, el senyor Darius Romeu, baró de Viver, féu públiques unes insinuacions equívokes respecte a l'actuació de l'Institut d'Estudis Catalans i el Laboratori de Psicologia Experimental que dirigia el psicòleg belga Georges Dwelshauvers i mantenia contactes amb el laboratori de psicologia de la Sorbona. Parlava d'unes activitats «recreatives» i deia que el laboratori «en lugar de desarrollar la cultura de nuestro país, sirve para completar la de otro país extranjero» i acusava el laboratori i l'IEC d'«invertir sumas importantes en tales investigaciones por profesores extranjeros y cuyos resultados ven la luz pública en otra nación». El director Dwelshauvers féu pública una resposta a la qual s'adheriren diversos professors de les escoles de la Mancomunitat —Pompeu Fabra, Pau Vila, Carles Riba, entre altres— i a la qual se sumaren més de cent professors més. Tots reberen una carta en la qual se'ls avisava que «si no rectifica retirando la firma se le entenderá ipso facto destituido». Les signatures ja eren cent trenta-cinc quan el president de la Mancomunitat de la dictadura, Alfons Sala, trameté a cada un dels signants una nota que acabava amb les paraules «queda Vd. Destituido». Alsina i Bofill comenta l'actitud dels professors signants i diu que «saberem defensar amb el propi sacrifici el prestigi de la nostra intel·lectualitat i els drets de les nostres essències espirituals».

L'Escola del Treball, l'Escola dels Bells Oficis, l'Escola de Bibliotecàries, els Estudis Normals, l'Escola d'Infermeres, l'Escola d'Estudis Comercials, l'Escola

Montessori, el Laboratori General d'Assaigs, el Consell Tècnic de Pedagogia i l'Escola Superior d'Agricultura —de la qual havien signat Carles Pi i Sunyer, Pius Font i Quer, Pere González i Leandre Cervera—, quedaren desmantellades i foren inútils les peticions de readmissió que feren alguns dels que no havien signat i foren inútils les protestes estrangeres, per exemple, la de Camil Soula i d'Ismael Girard de Tolosa.

El 30 d'agost de l'any 1930, un cop foragitat el general Primo de Rivera, Leandre Cervera fou nomenat professor de ramaderia i d'indústries derivades de l'Escola d'Agricultura.

La Medicina Catalana i més textos

Sense cap mena de dubte, on Leandre Cervera demostrà, alhora, la inquieta capacitat d'organització, les qualitats de coneixedor de la llengua i la possessió d'abrandats ideals fou en la revista *La Medicina Catalana*. En va ésser creador, director i redactor en cap, en va ésser l'ànima i el motor.

El primer número aparegué el dia 15 d'octubre de 1933: era *La Medicina Catalana. Portantveu [sic] de l'Occitània Mèdica*. I comença amb una interrogació: «Què opineu del català, llengua científica?» Diu que l'opinió de la revista «és sobreentesa», que «fervorosament enamorada de la llengua nostra, ha volgut que precisament la primera pàgina constituís un homenatge a la llengua viva de Catalunya en la persona del seu recreador i regenerador il·lustre, el Mestre Pompeu Fabra». A continuació, hi ha un «mapa de les Terres de Llengua d'Oc» que inclou «dels confins de l'Albèrnia a l'extrem de les terres de València», amb les Illes Balears i l'Alguer, i unes paraules en defensa del català com a llengua d'expressió científica degudes a Manuel Corachán, Leandre Cervera, Jesús M. Bellido, August Pi i Sunyer, Jaume Peyrí, Josep Roig i Raventós i Pere Gavarró.

La revista seguí un ritme d'aparició mensual fins a l'agost-setembre del 1938 (el número 59-60) i en el consell de redacció, a més de metges de Catalunya, València, les Illes Balears i el Rosselló (Jordi Baillat), n'hi havia de Bordeus, Tolosa (Girard i Soula), Montpeller (Rimbaud), Marsella (Romieu), Llemotges (Verger) i Clarmont d'Alvèrnia (Castaigne i Dodel). D'aquesta manera —com reconegué Camil Soula, de Tolosa—, els metges occitans, gairebé oblidats pel centralisme francès, adquirien protagonisme i disposaven d'un òrgan d'expressió. Cervera deia que, amb la revista, havia emprès una croada d'agermanament entre els confreres de llengua catalana i els de llengua occitana.

La Medicina Catalana publicà, amb regularitat, números monogràfics sobre temes de gran interès pràctic, com ara anèmies, vitamines, heredolues, etc. Hi col·laboraren la gran majoria dels metges més qualificats del país: Manuel Corachán, Pere Nubiola, August Pi i Sunyer, Pedro Pons, Francesc Gallart, Josep Trueta, Lluís Sayé, Joaquim i Antoni Trias, etc., i un gran nombre de joves metges amb inquietuds, com Josep Alsina i Bofill, Pere Calafell, Jordi Guasch, Jaume Pi-Sunyer i Bayo, Moisès Broggi, Francesc Duran i Reynals, etc. Tot, absolutament tot, era el resultat de la dedicació de Leandre Cervera. Alsina i Bofill ens contava la perseverança i la capacitat de seducció amb què Cervera feia visites periòdiques al servei de Ferrer Solervicens de l'Hospital Clínic —del

qual Alsina i Bofill era adjunt— a fi d'obtenir les col·laboracions que havien de permetre l'aparició regular de la revista.

El poeta J. V. Foix, el dia 1 de novembre de 1935, publicà a *La Publicitat* un article titulat «El catalanisme és una cultura». Hi deia: «Entre les realitzacions de caràcter editorial més recents radicalment compromeses, entre les manifestacions del catalanisme cultural cal remarcar l'edició de la revista mensual *La Medicina Catalana*. Tot allò que, tradicionalment, és considerat com una de les tasques acomplertes pensant en Catalunya, intel·ligència entre els millors, eclecticisme pràctic, amor de la qualitat, exigència científica, solvència professional ha estat tingut en compte. I com a complement, l'ambició d'irradiar, en l'ordre ètic, i la correcció lingüística i tipogràfica en l'ordre estètic.»

És impossible de fer un elogi més gran d'una revista; i més d'acord amb la sensibilitat i els sentiments de Leandre Cervera.

Menys ressò tingué la revista *Ciència* —del consell de redacció de la qual Cervera formà part—, que, dirigida pel perit químic Ramon Peypoch i iniciada l'any 1926, mantingué la publicació fins al 1933.

Leandre Cervera tenia temps per a tot. Amb un estil net, expressiu, vivaç, ric de lèxic i gramaticalment correctíssim —segons constatava Alsina i Bofill—, publicà tres assaigs a la *Revista de Catalunya*: Un, «Conversa al marge de l'epistolari i del dietari íntim de Cristòfor de Domènech»; un altre, «Panait Istrati», sobre el novel·lista francès d'origen romanès, i el tercer, «Les vies de la popularitat en Literatura». Era un conferenciant agut i, sobretot, d'intenció formativa o crítica; en són un exemple *Cultura i bibliofàgia* o *L'escomesa dels literats i la resposta dels metges*. La revista *Ressorgiment*, de Buenos Aires, el setembre del 1964 i en un article necrològic d'homenatge, recordava que «durant la dictadura de Primo de Rivera, alternava els estudis científics amb els articles polítics i socials. Foren nombroses les seves conferències adreçades especialment a les masses populars, obreres i de classe mitjana, on tractava temes de cultura general i de vigorització de la consciència democràtica».

O el diari *La Nau*, d'Antoni Rovira i Virgili, publicava un parlament que Leandre Cervera havia pronunciat a Sitges amb el títol *El meu llibre*. Hi deia contundències com ara «un enfarfec de literatura academicista farà pobles idiotament anodins i una literatura descordada farà pobles bandarres i cíncics».

També *La Nau* publicà, del mes de setembre al mes de desembre del 1929, uns articles —«Carnet de viatge»— que Leandre Cervera anava escrivint durant l'anada al congrés de Boston, que s'amplià amb visites a Plymouth, Nova York, cascades del Niàgara, Albany, l'Ontario, Mont-real i Toronto.

De l'àmplia obra escrita, potser la més llegida és la biografia de Ramon Turró, el seu primer mestre. La Llibreria Catalònia publicà, en una col·lecció que anomenava «Quaderns Blaus. La nostra gent», petites biografies de catalans il·lustres; la quarta que aparegué fou la del *Dr. Turró*, de Leandre Cervera. És escrita, més que amb simpatia envers el personatge, amb una viva devoció; Cervera l'acaba el febrer del 1926 —quatre mesos abans de la mort de Turró, malalt i retirat a Sant Fost— amb aquestes paraules: «Del talent formidable d'aquest gran home, que a desgrat dels anys i de les malalties que malmeten el

seu cos, conserva la vigoria mental immarcescible, té dret Catalunya a esperar-ne molt encara.»

Els congressos, del primer al novè

El 5 de juliol de 1936, Leandre Cervera parlà per Ràdio Barcelona; digué: «Quan l'any 1913 uns metges barcelonins tingueren la feliç idea d'organitzar el Primer Congrés de Metges de Llengua Catalana, fou iniciada una de les obres més eficients per a arribar a la concreció d'aquella Catalunya que ha estat el somni dels patriotes. Del 1913 ençà, si fem excepció d'aquells set anys oprobiosos que una dictadura féu emmudir totes les nostres manifestacions de l'esperit...»

Parlà de la constitució de l'Associació General de Metges de Llengua Catalana, la que tindria cura de l'organització dels congressos «i a l'ensem seria encarregada d'una tasca constant a favor de la catalanització de la vida mèdica nostrada en tots els seus aspectes, des de la manifestació verbal fins a l'escripta, des de la tarja de visita, la recepta i el rètol anunciador, fins al llibret, la recepta i el llibre».

Leandre Cervera, és clar, fou present en tots els congressos, des del primer, de l'any 1913 —inscrit com a veterinari perquè encara no era metge— fins al novè, el de Perpinyà, el mes de juny del 1936. En aquest congrés, per acció i gestió personals de Cervera, hi acudí una important representació de metges occitans. Si ja s'havia celebrat un congrés a Mallorca (el 1932) i se n'acabava de celebrar un al Rosselló, era obligatori de programar el següent a València, i així es féu i així ho anunciava Cervera en aquell parlament de Ràdio Barcelona: «El gran èxit de Perpinyà ens fa creure que, l'any, 1938, quan ens trobem abraçats amb els germans de València, de Mallorca i del Rosselló al peu del monument a les llibertats valencianes que s'alçarà a Xàtiva, a la manera d'un crit de resurrecció, es farà més comprensible als nostres, i també als altres, la vastitud de les terres de parla catalana.»

Però el desè congrés no tingué lloc l'any 1938 —sinó el 1976— ni els congressistes es reuniren a València, sinó a Perpinyà, com una represa de la sèrie allí on havia quedat interrompuda.

La ciutat, la _____

Leandre Cervera, «l'home que fou un inconformista recercador de la veritat a ultrança, que albergava un cor amb una passional afecció que li donava un vernís d'aparent sectarisme, que s'imposà una ètica de cultura per predicar-la als qui el voltaren com a ideal de convivència, diàleg i respecte» —segons digué Jaume Valero i Ribas en el record que li dedicà la Societat de Biologia—, no podia mantenir-se al marge dels vaivens d'ordre ben diversos que el país vivia.

Ja hem vist la recta actitud de Cervera en l'afer Dwelshauvers; el maig del 1934, doncs, tornà a mostrar l'adhesió a dues altres qüestions ben allunyades dels exabruptes del baró de Viver. Una, donà lloc a un manifest titulat «Per la conservació de la raça catalana», que signaren, amb Leandre Cervera, Batista i Roca, Bellido, Pompeu Fabra, Maspons i Anglasell, Emili Mira, Jaume Pi-Sunyer, Puig i Sais, Serra Ràfols, entre altres, fins a divuit intel·lectuals. La preocupació derivava de dos factors: la davallada demogràfica a Catalunya i «la

immigració forastera difícilment controlable». El manifest demanava que «biòlegs, higienistes, antropòlegs, historiadors, demògrafs, economistes, sociòlegs i juristes» col·laboressin «en aquesta tasca humanitària i patriòtica d'assentar les bases científiques d'una política catalana de població». I se suggeria la constitució d'una Societat Catalana d'Eugènica [sic].

L'altre manifest feia referència a «Les relacions entre Catalunya i Mallorca» i era signat per intel·lectuals catalans i mallorquins: Pompeu Fabra, Guillem Forteza, Nicolau d'Olwer, Josep Sureda i Blanes, Ventura Gassol, Maria Antònia Salvà, Lluís Millet, Guillem Colom, Maspons i Anglasesell, Antoni M. Sbert, Pau Vila, Emili Darder, Duran i Sanpere, Joan Estelrich, Leandre Cervera, i fins a trenta-vuit. El manifest considerava que «potser ha arribat l'hora de fer quelcom eficaç per estendre a tot el poble la consciència de la unitat de sang, de llengua i de cultura que a una i l'altra riba de la Mediterrània ha de suscitar dins tots els ordres de l'esperit la mateixa florida que, com una penyora, ha suscitat ja dins el camp de les lletres». Acabava demanant «la col·laboració i l'ajut» a les corporacions públiques, a «totes les entitats animades pels ideals de Renaixença i a tots els devots i patrocinadors de la nostra espiritualitat».

Però, per a Leandre Cervera, no n'hi havia prou amb manifestos, calia una acció política directa. L'any 1922, resultat d'una Conferència Nacional Catalana, fou creat un nou partit polític, Acció Catalana, que presidí Jaume Bofill i Mates, amb Nicolau d'Olwer i Rovira i Virgili com a vicepresidents i Leandre Cervera com a secretari. L'any 1930, els membres més esquerrans de la formació —encapçalats per Antoni Rovira i Virgili i Leandre Cervera— se separaren del partit per a constituir un nou grup, Acció Republicana de Catalunya, que, com a partit independent, tingué una vida curta; el març del 1931 es fusionà amb Acció Catalana —que ja havia afegit l'adjectiu *republicana* a la denominació— per a formar el Partit Catalanista Republicà, que, tot i que participà el 1932 en la redacció de l'Estatut de Núria, no tingué gaire influència —des de la creació d'Esquerra Republicana— en els esdeveniments polítics del país.

L'esfondrament

Leandre Cervera continuà publicant *La Medicina Catalana* durant la guerra; el número 35-36, doble, correspon als mesos d'agost i setembre del 1936. Inclou una nota que diu: «Lector amic: Els que fem *La Medicina Catalana* et preguem de remarcar l'esforç que haurà representat posar avui aquest número a les teves mans! De la nostra banda, no mancarà en el futur cap sacrifici. Vulgues tu col·laborar, també, amb la teva adhesió.» I, efectivament, els que feien *La Medicina Catalana* —o sigui, Leandre Cervera— es desvisqueren i un número doble de la revista, cada dos mesos, continuà arribant als lectors, sempre amb el mateix interès, sempre amb col·laboracions de qualitat: el tractament de les ferides per arma de foc, de Moisès Broggi; el tractament de les fractures de guerra, de Josep Trueta; la tisiologia a Catalunya, de Josep Cornudella; l'assistència psiquiàtrica a Catalunya, de Salvador Vives; els serveis de transfusió en temps de guerra, de Manuel Miserachs; la determinació del glutatió, de Cèsar Pi-Sunyer, el tractament de la diftèria, de Josep Roig i Raventós, o sobre els

infants refugiats a Catalunya, de Pere Calafell. Fins que el número d'agost-setembre de 1938 —el 59-60— tancà la col·lecció.

I fins que el gener del 1939 ho tancà tot; ho trencà tot. August Pi i Sunyer i els seus fills, Jesús Maria Bellido, els germans Trias i Pujol, Josep Trueta, Carrasco i Formiguera i un llarguíssim etcètera s'exiliaren. Leandre Cervera s'exilià sense deixar Barcelona, en un rotund exili interior.

Taverna i Torm explica que, als anys quaranta, fou creada una Asociación de Endocrinología dins de l'Academia de Ciencias Médicas —denominacions imposades per les autoritats de l'època— i que Leandre Cervera féu «renúncia llargament i definitivament mantinguda a l'oferta i els precs insistentment repetits que acceptés la presidència» de la nova entitat. «Home de conviccions fermes i sinceres no volgué [...] ocupar un càrrec [...] mentre no pogués portar-lo amb tota la llibertat i del tot d'acord amb els seus sentiments més íntims.»

Amb el radiòleg Torres i Carreras publicà a la revista alemanya *Strahlentherapie* un article sobre «Hypophysodystrophie mit Diabetes insipidus» i amb el seu fill Jordi Cervera i Pino, als Archives Françaises de Pédiatrie, un article que es preguntava «Existe-t-il un substratum endocrinien dans le sténose hypertrophique du pylore du nourrisson?» I prou; exiliats els companys i barrat el pas als llocs de treball abandonà tota activitat de recerca. El Tribunal Nacional de Responsabilidades Políticas, per haver estat membre fundador d'Acció Catalana Republicana, per haver-se «significado por sus ideas separatistas y haber mantenido relación con elementos marxistas y asimismo con los del Consulado ruso», el condemnà a «las sanciones de dos años de inhabilitación especial para cargos públicos y sindicales y al pago de tres mil pesetas».

L'Institut d'Estudis Catalans i la Societat de Biologia

De l'Institut d'Estudis Catalans, la majoria dels membres eren a l'exili. L'any 1942, Ramon Aramon convingué amb Puig i Cadafalch que calia reorganitzar l'IEC i amb aquest objectiu es dugué a terme, el 17 d'abril, una reunió amb els únics membres que eren a la ciutat: Eduard Fontserè, Josep Maria López i Picó i Josep Puig i Cadafalch, que havia ofert el domicili com a lloc de la reunió. Ramon Aramon també hi era i actuà com a secretari; Massó i Torrents, malalt, s'havia adherit a l'acte. Era imprescindible el nomenament de nous membres: per a la Secció de Ciències, aquell mateix 1942, foren nomenats el botànic Pius Font i Quer, que acabava de sortir de la presó, i el geòleg Josep Ramon Bataller.

L'any 1946, Leandre Cervera fou nomenat membre adjunt; l'ofici que li ho comunicava —datat el dia 2 de març— era signat per Puig i Cadafalch, president de torn, i Ramon Aramon, secretari general. Hi deia frases ben lluny de la submissió, com ara la següent: «L'Institut d'Estudis Catalans, que ara menys que mai no pot deixar de servir els alts interessos de la ciència en el nostre país, per bé que es vegi privat d'actuar públicament...». El 4 de novembre de l'any 1950 Leandre Cervera passà de membre adjunt a membre numerari.

Així, doncs, era membre de l'IEC i, alhora, president de la Societat de Biologia; des de l'any 1935, que la tràgica circumstància no era propícia a unes eleccions. Com a president de la Societat de Biologia, el 28 de setembre de 1949, Leandre Cervera rebé del secretari de l'IEC la sol·licitud següent: «Referent a la

qüestió dels materials de la Societat de Biologia, filial de la Secció de Ciències, sostrets de la Facultat de Medicina, em va indicar [Puig i Cadafalch] que us pregués que volguéssiu redactar, d'acord amb el professor Eduard Fontserè, president de la Secció de Ciències, un esbós de l'ofici que cregueu convenient que la Presidència de torn trameti al degà de la Facultat de Medicina per tal d'intentar evitar que aquells materials siguin destruïts.» L'ofici al degà va fer tard o a la Facultat de Medicina el dipositari d'aquells materials féu com si sentís ploure, però el fet és que tota l'edició del volum XVII de *Treballs de la Societat de Biologia*, que aplegava les comunicacions presentades en les sessions celebrades l'any 1935, havia estat destruïda. Aquests eren l'urc i la intolerància de l'ocupant del país, una intolerància, però, que no es va sortir amb la seva, per exemple, amb el *Diccionari de Medicina*, «el diccionari Corachán» —en l'elaboració del qual Leandre Cervera també havia participat— que, enllestida l'edició a mitjan 1936, fou salvada en un amagatall secret i repartida amb cautela entre les persones de confiança provada talment com si es tractés d'una publicació subversiva.

La Societat de Biologia de Barcelona, juntament amb l'Associació General de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana havien convocat un concurs internacional de treballs sobre la figura de Ramon Turró, a fi de commemorar el desè aniversari de la seva mort; la relació dels treballs premiats es féu pública a Perpinyà en els actes del Novè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, el juny del 1936; la Societat de Biologia, en una inactivitat forçada, no havia tingut l'ocasió d'editar els treballs i, a petició de Leandre Cervera, fou l'IEC qui en féu la publicació, també a cura de Leandre Cervera, «davant ja del vint-i-cinquè aniversari del traspàs del Mestre i a les envistes del centenari de la seva naixença». Aquest *Homenatge a Ramon Turró* (Barcelona, 1950) forma part dels «Arxius de la Secció de Ciències» i conté, a més dels treballs premiats, vint pàgines degudes a Cervera, irrefrenable —parlant o escrivint— quan el tema era Ramon Turró.

L'IEC —com una manifestació externa de la permanència i del poc cas que feia de les traves— decidí de continuar publicant anualment el cartell de premis, de continuar editant ben dignament les seves publicacions i de continuar celebrant la festa anual. Una nota de Ramon Aramon a Leandre Cervera li comunica «que la festa de Sant Jordi se celebrarà el 27 d'abril, a la nit, i que cal dur esmòquing»; i això que la reunió es feia en la clandestinitat.

L'any 1952, la conferència habitual de la festa anual fou encarregada a Leandre Cervera, i el 23 d'abril, «privadament» i «a la nit», llegí el seu discurs sobre *Letamendisme i unitat psicosomàtica*. Com a mostra de la manera de ser del conferenciant, bastaran un parell de frases de la conferència: «Sempre m'han encisat els espectacles de capgirament i de trencadissa promoguts per les joventuts afavorides, per voler dels déus, amb un fort neguit espiritual, car els abandaments de la joventut inconformista són indispensables a la bona marxa del progrés dels pobles. Per a assegurar el feliç retorn als millors punts de partida cal, gairebé sempre, enderrocar les baluernes bastides pels academismes decadents.» Aquestes paraules eren la preparació a la subsegüent lapidació del letamendisme d'un Letamendi que ja declinava.

Tot i la singularitat d'aquest discurs de festa anual, vam poder escoltar el doctor Cervera de la màxima emoció el 12 d'abril de 1954 a la llar de Josep Puig i Cadafalch. Josep Trueta era de pas a Barcelona i, com una sessió de la Societat de Biologia, hi dissertà sobre el criteri modern en l'epidemiologia i la patologia de la poliomièlitis.

Dels antics membres n'hi havia pocs; dels absents, molts eren a l'exili, altres havien mort i altres —sembla mentida— simpatitzaven amb la circumstància o li eren respectuosos o tenien por de fer-la enfadar. Hi havia joves, molts joves, com una invitació a l'esperança.

Leandre Cervera, «com a membre de la Secció de Ciències de l'Institut d'Estudis Catalans i com a president *esporulat* de la seva filial —la Societat de Biologia de Barcelona—», obrí l'acte amb unes paraules patètiques. Llegí la llista dels membres de la societat que els anys s'havien endut i manifestà el desig «de veure, un dia, tots els qui tenen encara ací llur esperit reintegrats materialment a les tasques circumstancialment col·lapsades».

Semblava que, després d'aquesta sessió, la societat ja abandonaria el forçat emmudiment, i no fou així; calia, molt cautelosament, contactar amb joves metges i joves biòlegs a fi d'aconseguir que la societat tingués realment un cos. I, a més, hi havia un gran respecte per al president Cervera, que ja no era el combatiu Cervera de *La Medicina Catalana* la salut no li permetia aventures.

Una mica de tot

Leandre Cervera, l'any 1939, desapareguda l'Escola d'Agricultura, escombrat barroerament l'Institut de Fisiologia i vetades les possibilitats de cursos, conferències i publicacions, havia quedat sense cap font d'ingressos; i calia viure. Sort n'hi hagué —com en més d'un cas semblant— dels laboratoris farmacèutics; treballà als Laboratoris Fher i hagué de complir una estúpida llei dels dictadors: inscriure's, en qualitat de *técnico*, al Sindicato de Industrias Químicas, Sección Industrias farmacéuticas, de la Central Nacional Sindicalista. Aquesta vexant formalitat es produí el dia 18 d'abril de 1939, la qual cosa invalida la informació [GEC] de la seva anada a l'exili.

A la Reial Acadèmia de Medicina, com que era governada per bona gent, el 6 de febrer de 1951 el nomenaren acadèmic honorari.

Eren uns temps en què calia aferrar-se a les petites coses, a les escasses hores positives; amb els amics, només hi havia una conversa, sempre al voltant del «fins quan?». I amb els amics exiliats la relació era sempre el record o el desànim, més o menys disfressat. Josep Trueta, per exemple, el 2 juliol de 1948, escriu a Leandre Cervera: «Més d'una vegada he recordat amb satisfacció que la tècnica quirúrgica que ha estat acceptada com a tractament sistemàtic a la guerra suara acabada, fou primerament descrita en català a la nostra *La Medicina Catalana*.» O Carrasco i Formiguera, per exemple, li escriu des de Mèrida, Veneçuela, el 29 de setembre de 1948: «Em faig la il·lusió de seguir fent-me la il·lusió, com als temps de Barcelona, de fer alguna cosa de recerca.»

Eren uns temps en què les persones amb algun càrrec, amb alguna responsabilitat —petita o gran—, actuaven sobretot per complaure l'amo. L'any 1948, Alexander Fleming visità el vell Hospital Municipal d'Infecciosos de

Barcelona; sembla que en la decisió de Fleming d'acceptar la invitació, Josep Trueta hi tingué alguna influència. I Josep Trueta, l'autor de *The Spirit of Catalonia*, preguntava per carta a Leandre Cervera després de la visita: «Què féu Trias de Bes [director de l'Hospital d'Infecciosos] per a mostrar-li què és Catalunya o almenys què són els catalans?» No costa gens d'imaginar la resposta.

L'exili interior era això; i cap certesa, ni aproximada, de quan el nostre país tornaria a ser el nostre país.

Finalment...

Alsina i Bofill, la persona que encapçalà la represa de les activitats de la Societat de Biologia —ara societat no de Barcelona sinó Catalana— ens deia un dia que Leandre Cervera «de segur que n'hauria dirigit i activat la reorganització, que finalment hem hagut de dur a terme sense ell, atuït en una llarga i dolorosa invalidesa, la més amarga que podia colpir un home de tanta intel·ligència, de tanta vitalitat, de tant d'entusiasme.»

Un ictus apoplèctic l'havia impossibilitat, i el subsegüent deteriorament progressiu féu que el dia 22 de juliol de 1964 abandonés el món; i ens deixés l'exemple de la seva passió i de la tenacitat, a més de la seva manera «d'estimar el proïsme, que tenia sempre present que aquest proïsme és un altre, però no un altre-jo, sinó precisament un altre-altre», com en una ocasió memorable digué el seu amic Jaume Valero.

Oriol Casassas

Leandre Cervera i Astor va néixer a Gràcia el 13 d'agost de 1891, abans de l'agregació a Barcelona. El seu pare —el senyor Simón— hi era el veterinari imprescindible.

Estudià medicina a la nova facultat del carrer de Casanova. Cervera en deia «sí, la casa nova amb estris vells». De tots els catedràtics, salva només «la figura excepcional que irradiava respecte i admiració», el professor Miquel Arcàngel Fargas i Roca, «l'únic que treballava amb seriositat i esperit científic».

Fins que un dia, Ramon Turró anuncià un curs de bacteriologia al laboratori municipal del parc; Leandre Cervera i algun altre company s'hi van inscriure «freturosos de respirar un xic de ciència i de venjar-nos de les hores de reclusió mefítica a què l'obligatòria assistència a les aules de la Facultat ens tenia condemnats».

Aquest curs de Turró fou per al jove Cervera la descoberta d'un món que a partir d'aleshores seria el seu i del qual ja no es mouria. De tal manera s'identificà amb aquell medi que, l'any 1914, abans d'haver acabat els estudis de medicina, publicà a *Treballs de la Societat de Biologia* un primer escrit.

«Per donar satisfacció al pare» —diu ell mateix— es matriculà com a alumne lliure a l'Escuela Especial de Veterinaria de Saragossa i l'any 1911 ja tenia el títol de veterinari.

L'any 1914 acabà la carrera de medicina i l'any 1918 es doctorà amb una tesi sobre la secreció interna del pàncrees i el seu excitant humoral.

El seu lloc de treball era la càtedra de Fisiologia de la Facultat de Medicina, al costat d'August Pi i Sunyer i de Jesús Maria Bellido. Pocs mesos després d'haver acabat els estudis de llicenciatura ja fou nomenat ajudant honorari de la càtedra.

«Gràcies a la força animadora de Bellido» —diu Leandre Cervera— aviat anà rebent mostres de confiança dels mestres. Quan Pi i Sunyer fou invitat per la Junta para la Ampliación de Estudios i la Institución Cultural Española de la capital argentina a donar divuit lliçons a la Universitat de Buenos Aires, la invitació fou feta extensiva a Leandre Cervera, a fi que atengués les pràctiques complementàries a les lliçons de Pi i Sunyer.

Durant l'estada a Argentina, Cervera col·laborà amb Bernardo Houssay —que el 1947 obtindria un premi Nobel—, fins a l'extrem que el 1920 publicaren treballs conjunts als *Comptes Rendus* de la Société de Biologie de Paris.

L'any 1921, rebé l'ofrena oficial argentina del càrrec de professor de fisiologia a la Facultat de Ciències Mèdiques de Córdoba. Leandre Cervera, identificat del tot amb Pi i Sunyer i Bellido i la seva contribució a una obra que començava a dignificar les ciències biològiques del país, no acceptà l'ofrena.

Com a veterinari, a més de publicar treballs diversos en revistes especialitzades, publicà —el 1923— una monografia, *Fisiologia dels animals domèstics*. Cal destacar, sobretot, la presentació que féu de la ponència «Organització dels estudis de veterinària a Catalunya» en el Segon Congrés Universitari Català, el de l'any 1918, uns estudis que no es feren realitat fins a l'any 1982.

Leandre Cervera, com a conferenciant o com a professor, era a tot arreu: als Cursos monogràfics d'alts estudis i d'intercanvi que organitzaren l'IEC i el Consell de Pedagogia (només feia un any que havia acabat la carrera), a l'Escola d'Estiu —també del Consell de Pedagogia de la Mancomunitat—, a l'Escola Superior d'Agricultura, al Curs d'humanitats i cultura general per a obrers de l'Escola del Treball, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular —al costat de Pi i Sunyer, d'Eduard Toda, de Bosch i Gimpera, etc.—, als Estudis Universitaris per a Obrers —al costat de Serra Húnter, de Joaquim Xirau, de Vicens Vives, etc.—, a l'Escola d'Infermeres de la Generalitat.

A la Facultat de Medicina, més d'una vegada, quan Pi i Sunyer es desplaçava a Madrid per obligacions del càrrec de diputat a les Corts, Cervera fou l'encarregat de suplir-lo. I quan Bellido ocupà la càtedra de Terapèutica, l'any 1930, obtingué un departament, del qual fou encarregat Leandre Cervera, de la secció d'endocrinologia de l'hospital. Sempre formà part de la representació de l'Institut de Fisiologia als congressos internacionals de l'especialitat: París (1920), Edimburg (1923), Estocolm (1926), Boston (1929) i Zuric (1938), amb presentació de treballs personals als d'Estocolm i de Boston.

Els treballs de Cervera s'orientaren des d'un principi cap a l'estudi de les glàndules de secreció interna, una especialitat naixent en aquells moments, i eren publicats, especialment, als *Treballs de la Societat de Biologia*, al costat d'autors com Pi i Bellido, Jaume Peyrí, Pere Nubiola, Pittaluga, el pare Pujiula, etc.

De les publicacions de Cervera, sobresurten les col·laboracions a les «Monografies Mèdiques», que dirigí Jaume Aiguader. Són de Leandre Cervera el número 1, del 1926, *Fisiologia, fisiopatologia i clínica de les glàndules de secreció interna*, el número 57, *Terapèutica general de les malalties endocrines*, el 73, *La pubertat normal*, i el 76, *La pubertat patològica*.

El dia 9 de juliol de 1933, ingressà a la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona amb un discurs reglamentari de títol «De l'Opoteràpia a l'Hormonoteràpia».

Leandre Cervera s'estranya que «gràcies a la força animadora de Bellido, vaig veure'm inscrit en la primera llista de membres de la Societat de Biologia», una llista que aparegué publicada als *Treballs de la Societat de Biologia* l'any 1913, quan Cervera encara no era metge, però sí veterinari.

L'any 1935 fou elegit president de la Societat i durant el seu mandat es produí el canvi de locals de l'IEC i, és clar, també de la societat. La inauguració del nou estatge —a la Casa de Convalescència— es va fer el 15 de maig de 1935 i Cervera encarregà la conferència inaugural al biòleg Charles Achard, president de la Société de Biologie de Paris.

Leandre Cervera era director del laboratori de bacteriologia dels Serveis Tècnics d'Agricultura de la Mancomunitat i, alhora, professor de fisiologia a l'Escola d'Agricultura. No cal dir que, quan es produí l'afer Dwelshauvers, Leandre Cervera fou un dels 135 professors de les escoles de la Mancomunitat que sortiren en defensa del psicòleg belga i també fou, per tant, receptor de la nota del president de la Mancomunitat que acabava dient «queda Vd. Destituïdo».

L'any 1930, un cop foragitat el dictador, Cervera fou nomenat professor de ramaderia i d'indústries derivades de l'Escola d'Agricultura.

Però, parlem de *La Medicina Catalana*, la revista de la qual Cervera fou creador, director i redactor en cap i, de les seves activitats, la que millor demostra la seva capacitat d'organització inquieta, les seves qualitats de coneixedor de la llengua i els seus abrandats ideals. El primer número aparegué el 15 d'octubre de 1933 amb el subtítol *Portantveu [sic] de l'Occitània Mèdica*, amb un mapa que va de l'Albèrnia a l'extrem de les terres de València, amb les Illes Balears i l'Alguer i amb unes paraules en defensa del català com a llengua d'expressió científica de Corachán, Pi i Sunyer, Bellido, Jaume Peyrí, Roig i Raventós i Pere Gabarró. La revista, sovint amb la col·laboració de metges occitans, aparegué mensualment fins a l'agost-setembre del 1938.

El poeta J. V. Foix publicà a *La Publicitat* un article que amb el títol «El catalanisme és una cultura» deia: «Entre les realitzacions de caràcter editorial més recents radicalment compromeses, entre les manifestacions del catalanisme cultural cal remarcar l'edició de la revista mensual *La Medicina Catalana*. Tot allò que, tradicionalment, és considerat com una de les tasques acomplertes pensant en Catalunya, intel·ligència entre els millors, eclecticisme pràctic, amor de la qualitat, exigència científica, solvència professional ha estat tingut en compte. I com a complement, l'ambició d'irradiar, en l'ordre ètic, i la correcció lingüística i tipogràfica en l'ordre estètic.» És impossible de fer un elogi més gran d'una revista; i més d'acord amb la sensibilitat i els sentiments de Leandre Cervera.

La Revista de Catalunya i el diari *La Nau*, òrgan d'Acció Catalana, acolliren sovint articles de Leandre Cervera sobre temes diversos, tant com un referent al novel·lista Panait Istrati o un altre titulat «L'escomesa dels literats i la resposta dels metges»; en un dels seus articles pronosticava que «un enfarfec de literatura academicista farà pobles idiotament anodins i una literatura descordada farà pobles bandarres i cínics».

L'obra més llegida de Cervera és la biografia del *Dr. Turró*, publicada per la Llibreria Catalònia dins la col·lecció els «Quaderns Blaus. La nostra gent». El llibret acaba amb aquestes paraules: «Del talent formidable d'aquest gran home, que a desgrat dels anys i de les malalties que malmeten el seu cos, conserva la vigoria mental immarcescible, té dret Catalunya a esperar-ne molt encara.» Turró moria quatre mesos després de la publicació de la biografia de Cervera.

Una altra història. Leandre Cervera assistí a tots els Congressos de Metges de Llengua Catalana, des del primer —l'any 1913, inscrit com a veterinari— fins al novè —el juny del 1936, a Perpinyà. En aquest congrés, per acció i gestió personals de Cervera, hi assistí una important representació de metges occitans.

Dels congressos, un dia, per Ràdio Barcelona, en digué «una de les obres més eficients per arribar a la concreció d'aquella Catalunya que ha estat el somni dels patriotes».

El desè congrés s'havia de celebrar a la ciutat de València l'any 1938; i no es va fer fins al 1976, a Perpinyà —com el novè—, simbolitzant la represa d'unes activitats que allí havien quedat truncades.

Leandre Cervera, el ciutadà. Ja hem vist l'adhesió al digne comportament que, en l'afer Dwelshauvers, observaren els professors de les escoles de la Mancomunitat. D'altres vegades, s'adherí amb la seva signatura a manifestos d'intencionalitat diversa: un, fruit de la preocupació per la davallada demogràfica a Catalunya i per «la immigració forastera difícilment controlable», el signà juntament amb Pompeu Fabra, Bellido, Maspons i Anglasesell, Emili Mira, Batista i Roca, entre altres, i es titulava «Per la conservació de la raça catalana». Un altre feia referència a les relacions entre Catalunya i Mallorca i era signat per intel·lectuals catalans i mallorquins, Pompeu Fabra, Guillem Forteza, Nicolau d'Olwer, Sureda i Blanes, Ventura Gassol, Maria Antònia Salvà, Emili Darder, Leandre Cervera i encara una llarga llista. S'hi deia que «potser ha arribat l'hora de fer quelcom eficaç per estendre a tot el poble la consciència de la unitat de sang, de llengua i de cultura que a una i l'altra riba de la Mediterrània ha de suscitar dins tots els ordres de l'esperit la mateixa florida aue, com una penyora, ha suscitat ja dins el camp de les lletres».

Però, per a Leandre Cervera també calia una acció política directa: fou, amb Bofill i Mates, Nicolau d'Olwer i Rovira i Virgili, un dels fundadors d'Acció Catalana. Se'n separà per a fundar, amb Rovira i Virgili, Acció Republicana de Catalunya i reingressà a Acció Catalana quan afegí a la seva denominació l'adjectiu *republicana*.

Quan vingué la guerra, Leandre Cervera continuà publicant *La Medicina Catalana*, amb articles com el tractament de les fractures de guerra, de Josep Trueta; l'assistència psiquiàtrica a Catalunya, de Salvador Vives; tractament de les ferides per arma de foc, de Moisès Broggi, o, també —és clar— la determinació del glutatió, de Cèsar Pi-Sunyer, fins que el número d'agost-setembre del 1938 tancà la col·lecció.

I, després, el gener del 1939 ho tancà tot, ho trencà tot. I August Pi i Sunyer i els seus fills, Jesús Maria Bellido, els germans Trias i Pujol, Josep Trueta, Rossend Carrasco i Formiguera i un llarguíssim etcètera s'exiliaren. Leandre Cervera s'exilià sense deixar Barcelona, en un rotund exili interior.

Un anomenat Tribunal Nacional de Responsabilidades Políticas el condemnà a dos anys d'inhabilitació per a càrrecs públics i sindicals —que Leandre Cervera detestava— i a pagar tres mil pessetes. Refusà repetidament l'oferta de presidir l'Asociación de Endocrinología, entitat integrada a l'Academia de Ciencias Médicas, que, durant aquells anys —massa anys— s'havia d'adaptar als dictats dels ocupants, en la llengua de comunicació per exemple.

Quan l'Institut d'Estudis Catalans, l'any 1942, es reorganitzà, per a la Secció de Ciències foren elegits numeraris el botànic Pius Font i Quer i el geòleg Josep Ramon Bataller; l'any 1946, Leandre Cervera fou nomenat membre adjunt; l'ofici que li ho feia saber deia frases ben lluny de la submissió, com ara la següent: «L'Institut d'Estudis Catalans, que ara menys que mai no pot deixar de servir els alts interessos de la ciència en el nostre país, per bé que es vegi privat d'actuar públicament...». I l'any 1950, Leandre Cervera passà de membre adjunt a membre numerari.

Així, doncs, era membre de l'IEC i, alhora, president de la Societat de Biologia. Havia estat elegit el 1935 i, primer per la guerra i després per la dispersió dels seus socis exiliats, no s'havien dut a terme unes noves eleccions.

Com a president de la Societat, el 28 de setembre de 1949, rebé del secretari de l'IEC, Ramon Aramon, la sol·licitud següent: «Referent a la qüestió dels materials de la Societat de Biologia, filial de la Secció de Ciències, sostrets de la Facultat de Medicina, em va indicar [el president Puig i Cadafalch] que us pregués que volguéssiu redactar, d'acord amb el professor Eduard Fontserè, president de la Secció de Ciències, un esbós de l'ofici que cregueu convenient que la Presidència de torn trameti al Degà de la Facultat de Medicina per tal d'intentar evitar que aquells materials siguin destruïts.» L'ofici al degà va fer tard o a la Facultat de Medicina el dipositari d'aquells materials féu com si sentís ploure; el fet és que tota l'edició del volum XVII dels *Treballs de la Societat de Biologia*, que el 1939 era a l'Institut de Fisiologia, a la facultat, havia estat destruïda.

Tingué més sort el *Diccionari de Medicina*, «el diccionari Corachán», en l'elaboració del qual també havia col·laborat Cervera: enllestida l'edició a mitjan 1936 i no distribuïda encara, fou salvada gràcies a haver estat dipositada en un amagatall secret; els exemplars, durant els anys de postguerra, van anar essent repartits amb cautela extrema entre persones de confiança provada, talment com si es tractés d'una publicació subversiva.

La Societat de Biologia de Barcelona —la seva denominació en la primera etapa—, sempre presidida per Leandre Cervera, convocà, juntament amb l'Associació General de Metges de Llengua Catalana, un concurs internacional de treballs sobre la figura de Ramon Turró, a fi de commemorar el desè aniversari de la seva mort. La relació dels treballs premiats es féu pública el juny del 1936, a Perpinyà, en els actes del Novè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana. Amb la guerra, no fou possible publicar-lo i, a petició de Leandre Cervera, fou l'IEC —el 1950 i davant del vint-i-cinquè aniversari de la mort de Turró— qui se n'encarregà; aquest *Homenatge a Ramon Turró* forma part dels «Arxius de la Secció de Ciències», i conté, a més dels treballs premiats, vint pàgines degudes a Cervera, irrefrenable —parlant o escrivint— quan el tema era Ramon Turró.

L'IEC —com una manifestació externa de la permanència i del poc cas que feia de les traves— decidí de continuar publicant anualment el cartell de premis, de continuar editant ben dignament les seves publicacions i de continuar celebrant la festa anual. Una nota de Ramon Aramon a Leandre Cervera li comunica «que la festa de Sant Jordi se celebrarà el 27 d'abril, a la nit, i que cal dur esmòquing»; i això que la reunió es feia en la clandestinitat.

L'any 1952, la conferència habitual de la festa anual fou encarregada a Leandre Cervera; i el 23 d'abril, «privadament» i «a la nit», llegí el discurs sobre *Letamendisme i unitat psicosomàtica*. Com a mostra de la manera de ser del conferenciant, bastaran un parell de frases de la conferència: «Sempre m'han encisat els espectacles de capgirament i de trencadissa promoguts per les joventuts afavorides, pel voler dels déus, amb un fort neguit espiritual, car els abandaments de la joventut inconformista són indispensables a la bona marxa

del progrés dels pobles. Per a assegurar el feliç retorn als millors punts de partida cal, gairebé sempre, enderrocar les baluernes bastides pels academismes decadents.». Aquestes paraules eren la preparació a la lapidació del letamendisme d'un Letamendi que ja declinava, que era el tema de la conferència.

Tot i la singularitat d'aquest discurs, el doctor Cervera de la màxima emoció el vam poder escoltar el 12 d'abril de 1954 a la llar de Josep Puig i Cadafalch. Josep Trueta era de pas a Barcelona i, com una sessió de la Societat de Biologia, hi dissertà sobre poliomièlitis.

Dels antics membres n'hi havia pocs: molts eren a l'exili, altres havien mort i altres —sembla mentida— simpatitzaven amb la circumstància o li eren respectuosos o tenien por de fer-la enfadar. Hi havia joves, molts joves, com una raó per a l'esperança.

Leandre Cervera «com a membre de la Secció de Ciències i com a president *esporulat* de la Societat de Biologia» obrí l'acte amb unes paraules patètiques. Llegí la llista dels membres de la societat que els anys s'havien endut i manifestà el desig «de veure, un dia, tots els qui tenen encara ací llur esperit reintegrats materialment a les tasques circumstancialment col·lapsades».

Semblava que després d'aquesta sessió, la societat ja abandonaria el forçat emmudiment i no fou així; calia, molt cautelosament, contactar amb joves metges i joves biòlegs a fi d'aconseguir que la societat tingués realment un cos. I, a més, hi havia un gran respecte per al president Cervera, que ja no era el combatiu Cervera de *La Medicina Catalana* i la salut no li permetia aventures.

Eren uns temps en què calia aferrar-se a les petites coses, a les escasses hores positives; amb els amics, només hi havia una conversa, sempre al voltant del «fins quan?». I amb els amics exiliats la relació era sempre el record o el desànim, més o menys disfressat. Josep Trueta, per exemple, el 2 de juliol de 1948 escriu a Leandre Cervera: «Més d'una vegada he recordat amb satisfacció que la tècnica quirúrgica que ha *estat* acceptada com a tractament sistemàtic a la guerra suara acabada, fou primerament descrita en català a la nostra *La Medicina Catalana*.» O Carrasco i Formiguera, per exemple, li escriu des de Mèrida, Veneçuela, el 29 de setembre de 1948: «em faig la il·lusió de seguir fent-me la il·lusió, com als temps de Barcelona, de fer alguna cosa de recerca.»

Eren uns temps en què les persones amb algun càrrec —petit o gran— actuaven sobretot per complaure l'amo. L'any 1948, Alexander Fleming visità el vell Hospital Municipal d'Infecciosos de Barcelona; sembla que en la decisió de Fleming d'acceptar la invitació, Josep Trueta hi tingué alguna influència. I Josep Trueta, l'autor de *The Spirit of Catalonia*, preguntava per carta a Leandre Cervera després de la visita: «Què féu Trias de Bes [director de l'Hospital d'Infecciosos] per a mostrar-li què és Catalunya o almenys què són els catalans?» No costa gaire d'imaginar la resposta.

L'exili interior era això; i cap certesa, ni aproximada, de quan el nostre país tornaria a ser el nostre país.

Finalment ...

Alsina i Bofill, la persona que encapçalà la represa de les activitats de la Societat de Biologia, ens deia un dia que Leandre Cervera «de segur que n'hauria dirigit i

activat la reorganització, que finalment hem hagut de dur a terme sense ell, atuit en una llarga i dolorosa invalidesa, la més amarga que podia colpir un home de tanta intel·ligència, de tanta vitalitat, de tant d'entusiasme».

Un ictus apoplèctic l'havia impossibilitat, i el subsegüent deteriorament progressiu féu que el dia 22 de juliol de 1964 abandonés el món; i ens deixés l'exemple de la seva passió i la seva tenacitat i, a més, com en una ocasió memorable digué el seu amic Jaume Valero, ens deixés l'exemple de la seva manera «d'estimar el proïsme, que tenia sempre present que aquest proïsme és un altre, però no un altre-jo, sinó precisament un altre-altre».